

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy, na podstawie art. 423 § 1a kpk ograniczając zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczących rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, orzeczonych wobec oskarżonej M. L., zważył co następuje:

Uznając oskarżoną M. L. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 15 maja 2015 r. wymierzył oskarżonej karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. W ocenie Sądu wymierzona kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonej i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonej, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przede wszystkim wskazać należy, iż rozważając kwestie objęte dyspozycją art. 4 § 1 kk Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zasadne jest zastosowanie przepisów w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia czynu przypisanego oskarżonej, tj. w dniu 15 maja 2015 r., albowiem niewątpliwie są one względniejsze dla oskarżonej od przepisów obowiązujących w dacie orzekania. W okresie pomiędzy datą popełnienia czynu, tj. dniem 15 maja 2015 r., a datą wyrokowania, tj. dniem 12 października 2015 r., dwukrotnie doszło do istotnej zmiany stanu prawnego w zakresie mającym znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pierwsza zmiana nastąpiła z dniem 18 maja 2015 r., druga z dniem 01 lipca 2015 r.

Dla oceny kwestii, które przepisy powinny znaleźć w niniejszej sprawie zastosowanie z uwagi na treść art. 4 § 1 kk, istotniejsze znaczenie ma pierwsza z tych zmian. Wprawdzie nie wprowadziła ona zmiany ustawowego wymiaru kary przewidzianej za występki z art. 178a § 1 kk (podobnie jak i druga zmiana), jednak z dniem 18 maja 2015 r. doszło do istotnych zmian w zakresie w szczególności art. 42 § 2 kk i art. 49 § 1 i 2 kk. Co do pierwszego z tych przepisów przed zmianą przewidywał on obligatoryjne orzeczenie wobec sprawcy przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju bez określania minimalnego okresu stosowania tego zakazu (a więc, zgodnie z treścią art. 43 § 1 kk, na okres od roku), podczas gdy po zmianie przewiduje on obligatoryjne orzeczenie takiego zakazu na okres nie krótszy niż 3 lata. Co do drugiego z wymienionych przepisów przed zmianą przewidywał on możliwość orzeczenia wobec sprawcy występkę kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk świadczenia pieniężnego w wysokości do 60.000 zł, bez określenia jego wysokości minimalnej, zaś po zmianie nakazywał obligatoryjne orzeczenie wobec sprawcy takiego przestępstwa świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 5.000 zł do 60.000 zł. Obie te zmiany niewątpliwie skutkują więc uznaniem, że przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu były dla oskarżonej względniejsze od przepisów obowiązujących od dnia 18 maja 2015 r.

Druga ze wspomnianych wyżej zmian w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dotyczy przede wszystkim brzmienia art. 43 § 1 kk, który przed zmianą, a więc także w dacie popełnienia przestępstwa przez oskarżoną, przewidywał orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów na okres od roku do 10 lat, zaś po zmianie na okres od roku do 15 lat. Ponadto, z uwagi na treść art. 69 § 1 kk, przed dniem 01 lipca 2015 r. możliwe było, aczkolwiek instytucja ta była rzadko stosowana w praktyce, warunkowe zawieszenie wykonania kary grzywny orzeczonej jako kara samoistna, zaś po tej dacie nie jest już to możliwe. Obie te zmiany także są niekorzystne dla oskarżonej i tym bardziej nakazują stosowanie w niniejszej sprawie przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa, tj. w dniu 15 maja 2015 r. Ponadto z dniem 01 lipca 2015 r. przestał obowiązywać wspomniany wyżej art. 49 § 1 i 2 kk, jednak został on zastąpiony art. 43a § 1 i 2 kk w brzmieniu analogicznym do brzmienia art. 49 § 1 i 2 kk obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r. do dnia 01 lipca 2015 r., tak więc ta akurat zmiana nie ma już istotnego znaczenia dla oceny kwestii określonej w art. 4 § 1 kk.

Podkreślić należy, iż przy uwzględnieniu treści przepisów obowiązujących w dniu 15 maja 2015 r. czyn przypisany oskarżonej jest zagrożony alternatywnie karą pozbawienia wolności do lat 2, grzywną albo karą ograniczenia wolności. Zdaniem Sądu wobec wskazanych dalej okoliczności łagodzących wystarczające dla wypełnienia celów stojących przed karą było orzeczenie wobec M. L. najłagodniejszej z alternatywnie grożących jej kar, to jest kary grzywny, i nie było konieczne wymierzenie oskarżonej kary surowszego rodzaju. Z kolei wymiar orzeczonej kary grzywny jest odległy od górnej granicy możliwej do wymierzenia kary i znacznie bliższy dolnej granicy możliwej do wymierzenia kary grzywny (granice te są określone w art. 33 § 1 kk i wynoszą od 10 do 540 stawek dziennych grzywny) i w tej sytuacji wymierzonej kary nie można uznać za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżona kierowała pojazdem znajdując się w stanie znacznej nietrzeźwości, skoro badania wykazały odpowiednio 1,25 i 1,28 mg/l alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu, zaś stosownie do treści art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 litrze wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Tak więc wskazana wartość minimalna została przekroczona około pięciokrotnie. Niewątpliwie wpływa to na ocenę stopnia zagrożenia, jakie oskarżona stwarzała dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym kierując pojazdem, gdy znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Poza wspomnianą kwestię w ocenie Sądu w niniejszej sprawie ujawniły się jednak okoliczności mające łagodzący wpływ na sądowy wymiar kary i mające charakter przeważający nad wskazaną wyżej okolicznością obciążającą. Okolicznościami takimi są uprzednia niekaralność oskarżonej i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zgodności z prawem dotychczasowego trybu jej życia, przyznanie się przez nią do winy i wyrażenie skruchy, to, iż oskarżona kierowała pojazdem na stosunkowo niedługim odcinku drogi i wreszcie to, iż uczyniła to w godzinach nocnych, kiedy ruch na drogach jest zdecydowanie mniejszy i w konsekwencji zmniejszało to również stopień powodowanego przez oskarżoną zagrożenia dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu.

Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonej M. L. karę grzywny w wyżej wskazanym wymiarze. Określając wysokość stawki dziennej grzywny w minimalnej wysokości 10 zł Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 33 § 3 kk, w tym przede wszystkim to, iż oskarżona aktualnie jest bezrobotna i poszukuje pracy, nie ma obecnie źródła dochodu i utrzymuje się z oszczędności. Okoliczności te przemawiały w ocenie Sądu przeciwko określeniu wysokości stawki dziennej w wyższej kwocie niż ustawowe minimum.

Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 15 maja 2015 r. orzekł wobec oskarżonej M. L. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Jak już wyżej wspomniano, orzeczenie przedmiotowego środka karnego jest obligatoryjne z uwagi na treść art. 42 § 2 kk, z pozostawieniem Sądowi wyboru rodzaju pojazdów, których zakaz dotyczy. W ocenie Sądu zasadne było orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z uwagi na rodzaj pojazdu, którym kierowała w stanie nietrzeźwości oskarżona. Przedmiotowy zakaz Sąd mógł orzec, stosownie do treści wskazanych wyżej przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, na okres od roku do lat 10. Sąd orzekł zakaz na minimalny okres 1 roku, uznając, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności łagodzące stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym ze strony oskarżonej, nawet pomimo znacznego stopnia stwierdzonego stanu nietrzeźwości w chwili prowadzenia pojazdu, nie jest na tyle znaczny, aby konieczne było orzeczenie przedmiotowego zakazu w wyższym wymiarze czasowym.

Przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 63 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 15 maja 2015 r. na poczet orzeczonego wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 maja 2015 r. do dnia 12 października 2015 r.

Ponadto Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 49 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 15 maja 2015 r. orzekł od oskarżonej M. L. świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wprawdzie w świetle brzmienia przepisów obowiązujących w dacie popełnienia przez oskarżoną przestępstwa nie było to obligatoryjne, jednak zdaniem Sądu przedmiotowe świadczenie ma istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zaś zdaniem

Sądu nieznaczna wysokość orzeczonego świadczenia nie przekracza możliwości finansowych oskarżonej i nie będzie stanowić dla niej nadmiernej dolegliwości.

Orzekając w kwestii kosztów procesu Sąd, wobec wydania wyroku skazującego, na podstawie stosownych przepisów zasądził od oskarżonej M. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 150,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa w toku postępowania.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II K 564/15

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., 26.10.2015 r.

SSR Andrzej Haliński